

цивільних прав, що у своїй сукупності складають зміст цивільної правоздатності законодавством фактично не обмежене. Важливим є те, що таке володіння в жодному випадку не повинно завдати шкоди суспільству та порушувати закон.

Можна констатувати, що Новий ЦК України істотно розширив (порівняно з раніше чинним цивільним законодавством і, зокрема, ЦК Української РСР 1963 р.) правоздатність фізичних осіб, визначивши її обсяг відповідно до принципу приватного права: «Дозволяється все, що прямо не заборонено законом».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Цивільний кодекс України: від 16.01.2003 р.: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/435-15>*
2. *Петришин О. В., Цвік М. В. Загальна теорія держави і права : Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого. – Х. : Право, 2011. – 584 с.*
3. *Конституція України від 28.06. 1996р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>*
4. *Харитонов Є. О., Саніахметова Н. О. Цивільне право України : Підручник. – К.: Істина, 2003. – 761 с.*
5. *Заїка Ю. О. Українське цивільне право. Навч. посіб. – К.: Істина, 2005. – 312 с.*

М. Кіт

Науковий керівник – к. ю. н. Н. Я. Заболотна

ПРОБЛЕМИ РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ АГРАРНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Аграрна політика – складова частина економічної та загальної політики держави. Формується аграрна політика в тісному взаємозв'язку з іншими складовими політики – зовнішньоторговельною, промисловою, екологічною, соціальною тощо[1, с.10].

Сутністю терміна «державна аграрна політика» виступають цілі й завдання, які ставить держава в аграрній сфері розвитку суспільного виробництва, засоби досягнення цих цілей і завдань на відповідному історичному проміжку часу

Аграрна політика, як складник соціально-економічної політики держави, реалізується через систему органів державного управління, що виконує організуючу функцію, основною ознакою якої є влада.

Державне управління забезпечує функціонування й розвиток суспільства як єдиного цілого. За ринкових умов владно-примусовий характер такого управління якісно змінюється. Домінуючими стають заходи заохочення, стимулювання, переконання, формування громадської думки і свідомості, почуття відповідальності й обов'язку[2, с. 63].

Ознаками державного регулювання аграрних відносин є: а) державно-правовий характер; б) вияв внутрішньої функції держави; в) підтримка у відповідному стані грошово-фінансової системи; г) впорядкування витрат держави і життєвого рівня населення; д) регламентування соціального розвитку села і сталого розвитку сільських територій; е) розробка організаційно-економічних заходів. [3, с. 148].

Основними пріоритетами державної аграрної політики визначено:

- створення умов для реалізації й захисту прав селян на землю, формування ринкових земельних відносин та охорона земель;
- посилення соціального захисту сільського населення, встановлення заробітної плати й пенсійного забезпечення працівників сільського господарства не нижче середнього рівня в галузях економіки України;
- державна підтримка розвитку конкурентоспроможного сільськогосподарського виробництва на підставах кооперації й інтеграції;
- створення сприятливих умов для реалізації експортного потенціалу аграрного сектора економіки;

- державна підтримка підготовки, перепідготовки й підвищення кваліфікації спеціалістів, виконання наукових досліджень для аграрного сектора;
- удосконалення системи державного управління, ефективне поєднання загальнодержавної й регіональної політики в аграрному секторі[4].

Стратегічною ціллю державної аграрної політики згідно із ст. 2 Закону є: а) перетворення аграрного сектору на високоефективний, конкурентоспроможний на внутрішньому та зовнішньому ринках сектор економіки держави; б) гарантування продовольчої безпеки держави; в) комплексний розвиток сільських територій та розв'язання соціальних проблем на селі[4].

Гарантування продовольчої безпеки вимагає врахування значно ширшого кола питань, пов'язаних із заготівлею, зберіганням, переробкою, реалізацією продовольчої продукції, її якістю, безпекою[5, с.32].

Формування та реалізація аграрної політики здійснюється уповноваженими державними органами за допомогою норм права.

Отже, держава повинна нормативно закріпити такі ринкові умови, в яких можуть ефективно функціонувати сільськогосподарські підприємства всіх форм власності і господарювання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Шиян В.Й., Шарко І.О. *Аграрна політика: Курс лекцій / Харк. нац. аграр. ун-т. – Х., 2007. – 204 с.*
2. Жушман В. П., Погрібний О. О., Уркевич В. Ю. *Словник з аграрного права / Уклад. – Х.: Право, 2010. – 160 с.*
3. Гуревський В.К. *Державне регулювання сільського господарства В.К. Гуревський. Аграрне право України : підручник за ред. О.О. Погрібного. – К.: Істина, 2007. – 448 с.*
4. Закон України "Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року": від 18.10.2005 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2982-15>
5. Скидан О. *Законодавче забезпечення аграрної політики в Україні: проблемні питання О. Скидан, Право України. – 2006. – № 4. – 52- 56 с.*

Н. Коваль

Науковий керівник — асистент Х. М. Маркович

ПРИНЦИПИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОПЛАТИ ПРАЦІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

Як відомо, будь-яка діяльність здійснюється на підставі певних принципів, додержання яких забезпечує узгодженість у діях її учасників, орієнтує на досягнення відповідного результату шляхом використання найефективніших методів. Відхід від принципів конкретної діяльності призводить до її непослідовності, неузгодженості в діях її учасників і, врешті-решт, не до тих результатів, досягнення яких було її основною метою [1, с. 37].

А. А. Фатуєв розглядав принцип оплати за працю у контексті прав і обов'язків сторін. Міру праці він вважав межею між правами і обов'язками, від якої і залежить розмір оплати [2, с. 53].

Одним із важливих принципів правового регулювання праці є принцип гарантованості оплати праці, до якого можна віднести: обов'язковість підвищення розмірів оплати праці працівників, які працюють на важких роботах, на роботах зі шкідливими та небезпечними умовами праці, на роботах з особливими природними географічними і геологічними умовами та умовами підвищеного ризику для здоров'я та гарантованість матеріального стимулювання за якісну і сумлінну працю (стимулюючі виплати) [3].

На цінну думку Г. А. Капліної, єдність регулювання в оплаті праці полягає в єдності мети правового регулювання, встановлення для працюючих певних, однакових для всіх найманих працівників трудових прав і обов'язків, незалежно від фактичних умов праці і статі особи [4, с. 66].